

CENTRALE RAAD VAN VEROEP

AOW 1987/48

UITSPRAAK

in het geding tussen:

H.R. Y., te S. B.C. (Canada), eiser,

en

het bestuur der Sociale Verzekeringsbank, gedaagde

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Onder dagtekening 18 juni 1984 heeft gedaagde aan eiser mededeling gedaan van de beslissing van 29 mei 1984 om hem met ingang van 1 september 1983 een pensioen krachtens de Algemene Ouderdomswet (hierna: AOW) toe te kennen van 52% van f 1564,33 = f 813,45 per maand, alsmede een evenredige vakantie-uitkering van f 46,81 per maand, respectievelijk zodanig pensioen met ingang van 1 januari 1984 op 52% van f 1554,05 = f 808,11 per maand te stellen met daarbij behorende vakantie-uitkering van f 47,05 per maand.

Eiser is tegen die beslissing bij de Raad van Beroep te Amsterdam in beroep gekomen.

Bij contra-memorie van 24 september 1984, ingediend bij de Raad van Beroep te Amsterdam, heeft gedaagde een correctie op de verzekerde tijdvakken aangebracht en een herberekening van het kortingspercentage voor eiser en zijn echtgenote uitgevoerd, omdat eraan voorbijgezien was dat eiser sedert 5 juli 1979 een arbeidsongeschiktheidsuitkering krachtens de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet had ontvangen van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen te Zeist, waarop AOW-premie in mindering is gebracht.

Daarbij is echter het totale kortingspercentage op het pensioen krachtens de AOW op 48% gehandhaafd, omdat tegenover het aldus voor de dag gekomen verzekerde tijdvak van 5 juli 1979 tot 5 juli 1980 een nader op afgerond 21 jaren (in plaats van 22 jaren) vastgestelde verzekerde tijd van eisers echtgenote was komen te staan.

Buiten de beroepszaak om is aan eiser de gelegenheid gegeven zich vrijwillig te verzekeren over de periode van 5 juli 1980 tot 16 september 1983.

De bevoegdheid tot dit laatste is separaat aan eiser kenbaar gemaakt bij brief van 24 september 1984, onder bijvoeging van desbetreffende inkomstenopgaveformulieren.

Bij brief van 22 april 1985, gericht aan eiser, heeft gedaagde dit laatste herhaald onder mededeling van de maximaal per jaar verschuldigde premiebedragen over de jaren 1980 tot en met 1983.

Bij brief van 17 december 1986 heeft gedaagde eiser verzocht de hem eerder toegezonden inkomstenopgaveformulieren betreffende vrijwillige premiebetaling over de jaren 1980 tot en met 1983 thans binnen twee maanden te retourneren, en daarbij medegedeeld dat in geval van uitblijven van reactie, zal worden aangenomen dat eiser niet tot vrijwillige premiebetaling wenst over te gaan.

Toen een reactie van eiser uitbleef, heeft gedaagde blijkens een brief van 4 augustus 1987 aan de voorzitter van de Raad van Beroep te Amsterdam aangenomen dat eiser geen gebruik wenst te maken van de hem geboden gelegenheid om alsnog vrijwillige premie ingevolge de AOW/Algemene Weduwen- en Wezenwet (hierna: AWW) te betalen.

Vervolgens heeft gedaagde bij brieven van 6 november 1987 en 8 februari 1988 aan eiser bericht dat de procedure betreffende het op zijn ouderdomspensioen van invloed zijnde Canadese-Nederlands Verdrag inzake sociale zekerheid nog niet was afgerond.

De Raad van Beroep te Amsterdam heeft bij uitspraak van 18 juli 1988 het door eiser tegen de bestreden beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Eiser is tegen die uitspraak bij de Raad in hoger beroep gekomen. Op de bij een aanvullend beroepschrift van 12 november 1988 aangevoerde gronden is de Raad verzocht die uitspraak te vernietigen en eiser alsnog in het genot te stellen van een volledig AOW-pensioen.

Bij brief van 31 mei 1989 heeft de voorzitter van de Raad gedaagde de vraag voorgelegd waarom in het schrijven van 17 december 1986 van die zijde niet is gerept over de mogelijkheid het door eiser verschuldigde bedrag aan vrijwillige premies over de periode 5 juli 1980 tot 16 september 1983 te verrekenen met zijn theoretisch tegoed aan (een volledig) pensioen over het tijdvak 1 september 1983 tot december 1986.

Gedaagde heeft daarop gereageerd bij brief van 26 juni 1989.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 8 juli 1989. Alleen gedaagde heeft zich bij die gelegenheid doen vertegenwoordigen, en wel door mr. E. S.-N., werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. MOTIVERING

Eiser heeft in hoger beroep aangevoerd dat te zijnen aanzien geen sprake is geweest van zorgvuldig bestuur, omdat hij sinds zijn vertrek in maart 1979 uit Nederland naar Canada tot en met de datum van de bestreden beslissing van gedaagde in de overtuiging is gelaten dat hij in aanmerking zou komen voor een volledig AOW-pensioen, nu op zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering over 5 juli 1980 tot 16 september 1983 ook AOW/AWW-premie is ingehouden en omdat hij niet kon plaatsen de na de bestreden beslissing gedane voorstellen van de Sociale Verzekeringsbank om hem los van deze (beroeps-)procedure voor vrijwillige verzekering krachtens de AOW/AWW over het betrokken tijdvak in aanmerking te doen komen.

De Raad kan, gelet zowel op de gedingstukken als het verhandelde te zijner terechtzitting voor deze laatste grief van eiser begrip hebben, waarbij echter wel valt aan te tekenen dat eiser door niet jegens gedaagde te reageren op de door gedaagde in de jaren 1984 tot en met 1986 tot hem gerichte brieven heeft bijgedragen aan het voortbestaan van de hem niet bevredigende situatie. Wat dan eisers evenbedoelde grief betreft, overweegt de Raad, dat, in het bijzonder in aanmerking genomen het uit de feiten van rubriek I blijkende posterieure aanbod van gedaagde tot 'inpassing' van hogerbedoelde periode waarover vrijwillige verzekering van eiser mogelijk was, zonder dat hem ook na de bestreden beslissing werd gewezen op de mogelijkheid dat eventuele aanvullende premiebetalingen met te genieten pensioentegoeden over inmiddels - met name ten tijde van gedaagdes brief van 17 december 1986 - verstreken jaren verrekend konden worden, hier de zorgvuldigheid niet door gedaagde is betracht.

In dit verband wijst de Raad erop dat het - ten gevolge van een aanvankelijke foutieve berekening buiten eisers toedoen - maken van een caesuur door gedaagde tussen verzekeringstijdvakken welke binnen het raam van de bestreden beslissing regeling konden vinden enerzijds, en die daarbuiten anderzijds, hoezeer ook voortvloeiend uit het wettelijk stelsel, gereede kans moest maken als gekunsteld op deze rechtzoekende over te komen, met name nu de inhouding van AOW-premie op zijn meerbedoelde arbeidsongeschiktheidsuitkering ook na 4 juli 1980 - en dit dan ten onrechte - was doorgegaan. Gedaagde had deze gang van zaken achteraf kunnen en naar het oordeel van de Raad behoren te (trachten te) verhoeden door het onderzoek met betrekking tot het hem destijds bekende genot van arbeidsongeschiktheidsuitkering en inhouding van AOW-premie daarop te voltooien, alvorens te besluiten tot definitieve toekenning van AOW-pensioen aan eiser. Hangende dat onderzoek zou een - tijdige - voorlopige beslissing dan aangewezen zijn geweest.

De Raad komt aldus tot de slotsom dat gedaagde bij het totstandbrengen van de bestreden beslissing niet de in een situatie als deze te verlangen zorgvuldigheid heeft betracht. Om die reden kan de beslissing daargelaten de correctie ten aanzien van verzekerde tijd, naar het oordeel van de Raad niet in stand blijven.

Bij een nieuw te nemen beslissing kan gedaagde zich tevens beraden op eventuele gunstige consequenties met het oog op het in aanmerking nemen van verzekeringstijdvakken ook voor 1 januari 1957 voor eiser ten gevolge van het Canadees-Nederlands Verdrag inzake de sociale zekerheid, indien alsdan nader zicht is ontstaan op het tijdstip van de inwerkingtreding daarvan.

Onder de aandacht van eiser brengt de Raad dat gedaagde in het kader van de nader te nemen beslissing van hem (eiser) mag verwachten dat door een adequaat reageren op gedaagdes brieven en anderszins de van hem redelijkerwijs te verlangen medewerking levert om uit de ontstane impasse te geraken.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen alsmede het bepaalde in art. 80a, vijfde lid, van de Beroepswet, is de Raad van oordeel dat het door eiser in hoger beroep gestorte griffierecht door gedaagde dient te worden vergoed.

Beslist dient thans te worden als volgt.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende in naam der Koningin!

Vernietigt de aangevallen uitspraak en de bestreden beslissing;

verstaat dat gedaagde alsnog een nadere beslissing dient te nemen met inachtneming van hetgeen onder II van deze uitspraak is overwogen;

Bepaalt dat gedaagde op grond van art. 80a, lid 5 van de Beroepswet aan eiser het gestorte recht van f 50 vergoedt.

19 juli 1989